

KinderDroomWens

Monique van stichting KinderDroomWens:

‘We kunnen het verdriet niet wegnemen, maar ze wel een onvergetelijke ervaring bezorgen’

Al zestien jaar steekt oprichtster Monique (58) met stichting KinderDroomWens kinderen en jongvolwassenen met een traumatische ervaring de helpende hand toe. Samen met vele vrijwilligers zorgt ze ervoor dat elk jaar weer talloze kinderen én hun gezinnen in de watten worden gelegd. “Ieder kind heeft het recht om echt kind te kunnen zijn. Er is niets mooiers dan daaraan te kunnen bijdragen.”

Jarenlang gaf ik in mijn eigen dansschool balletles en aerobics aan kinderen en jongeren. Ik merkte dat het dansen voor sommige leerlingen een noodzakelijke uitlaatklep was, omdat ze het thuis erg moeilijk hadden. Toch kreeg ik niet het gevoel dat ik met mijn lessen een echt verschil kon maken voor deze kinderen. Ik wilde graag iets meer voor ze betekenen en daarom besloot ik in 2005 het roer volledig om te gooien. Ik volgde allerlei trainingen op het gebied van persoonlijke ontwikkeling en richtte met hulp van vrienden stichting KinderDroomWens op. Onze stichting richt zich op kinderen en jongvolwassenen in de leeftijd van zes tot en met vijftientig jaar, die zelf of binnen hun gezinssituatie traumatische ervaringen hebben meegemaakt, of er nog middenin zitten. Denk bijvoorbeeld aan het verlies van een broertje, zusje, vader of moeder, een langdurige of

ernstige ziekte, misbruik, mishandeling of uithuisplaatsing vanwege een onveilige thuissituatie. Samen met gespecialiseerde traumatherapeuten en andere professionals willen we deze kinderen en jongeren in hun eigen kracht zetten. Dat vind ik het belangrijkste. Door ze positief

vrijwilligers. In Nederland is er heel veel geregeld op sociaal-maatschappelijk gebied, maar toch valt onze doelgroep vaak buiten de boot, omdat hun leed meestal niet zichtbaar is. Ik kwam dat regelmatig tegen in mijn eigen omgeving, zowel tijdens mijn werk als privé, en had altijd te doen met deze

‘Deze kinderen vallen vaak buiten de boot omdat hun leed meestal niet zichtbaar is’

te benaderen en hun pijn niet uit de weg te gaan, voelen ze zich ondersteund vanuit hun eigen kracht, talenten en mogelijkheden. Ook vinden ze vaak steun bij lotgenoten. En dit alles dankzij de hulp van vele

kinderen. Ieder kind heeft toch het recht om echt kind te kunnen zijn? En wat is er dan mooier dan deze kinderen een helpende hand te bieden? Daar hoefde ik niet lang over na te denken. En dankzij veel geluk

kregen we via verschillende sponsors en gala-diners al snel flinke gelddonaties binnen. Hierdoor konden we bijna direct professionaliseren en dat gaf zo'n fijne kick."

Verdrietig verhaal

"Een van de gerealiseerde dromen die mij erg is bijgebleven, was die van een negenjarige jongen die heel graag valkenier wilde worden.

Hij was door een auto-ongeluk in een rolstoel terechtgekomen en was ervan overtuigd dat hij nooit meer valkenier kon worden. Een ontzettend verdrietig verhaal. Samen met hem zijn we toen naar een echte valkenier gegaan. Die leerde de jongen van alles over het vak en liet hem inzien dat zijn rolstoel geen enkele belemmering voor het werk hoefde te zijn. Dit gaf hem

de ruimte om op een andere manier naar zijn toekomst te gaan kijken. Geweldig natuurlijk. Inmiddels is die jongen al volwassen en tot mijn grote vreugde heeft hij van zijn rolstoel zijn kracht gemaakt. Zo rolstoeltennist hij op hoog niveau en dat doet hij hartstikke goed. Ook een jongen wiens moeder ernstig ziek was, zal ik nooit meer vergeten. Zijn moeder had niet lang meer te leven en zijn wens was om nog één keertje samen met zijn moeder een heel mooie taart te maken, met alles erop en eraan. Omdat zijn moeder afhankelijk was van extra zuurstof, kon ze onmogelijk naar een andere locatie komen en daarom besloten we alles naar hun huis te brengen. Dus alle ingrediënten voor de taart, zakken vol snoep en zelfs speciale Minecraft-poppetjes die de jongen op de gigantische taart met meerdere verdiepingen wilde zetten. Het resultaat was fantastisch en die jongen beleefde, samen met zijn papa en mama, een prachtige dag. Voor heel even hoefden ze niet te denken aan de moeilijke en verdrietige situatie waarin ze zich als gezinnetje bevonden." ▶

Wil je stichting KinderDroomWens ook ondersteunen?

Doneer dan via www.kinderdroomwens.nl

of via NL76 RABO 0138480737 t.n.v. Stichting KinderDroomWens.

Boostcamps

“Het realiseren van dromen is altijd heel dankbaar en mooi werk geweest. Toch richten we ons als stichting de laatste zes jaar op het hele gezin, in de vorm van groepsprojecten. Want niet alleen een kind kan bepaalde gebeurtenissen als traumatisch ervaren, ook de rest van het gezin kan er last van hebben. Een traumatische gebeurtenis kan echt zo veel impact hebben op een gezin. Als een kind of jongvolwassene te maken krijgt met bijvoorbeeld verlies, mishandeling, pesten of eenzaamheid, dan kan dat ook leiden tot problemen op sociaal, emotioneel, fysiek en financieel vlak. Drank of drugs spelen soms ook een rol. Daarom organiseren we

meerdere keren per jaar verschillende ‘boostcamps’. Daar leren de kinderen omgaan met hun problemen, waardoor ze nieuw inzicht krijgen in hun talenten en mogelijkheden. Daarnaast kunnen ze in contact

‘Heel even hoefden ze niet te denken aan de moeilijke situatie waarin ze zich bevonden’

komen met lotgenoten. Zo hebben we voor kinderen vanaf twaalf jaar het PuberBoostcamp, voor jongvolwassenen vanaf de

leeftijd van achttien jaar het JongerenBoostcamp, en voor ouders het OuderBoostcamp. Met de hulp van een professioneel team kunnen de deelnemers in korte tijd grote stappen zetten in hun verwerkingsproces, iets waarvan ze in hun verdere leven profijt zullen hebben. Ook organiseren we een paar keer per jaar de Kanjerdagen:

onvergetelijke en unieke doe-dagen, met onder andere optredens van artiesten en workshops. Tijdens een Kanjerdag geven we kinderen de kans om te ervaren dat ze meer kunnen dan ze zelf denken. Een te gek evenement, en na afloop gaan veel kinderen met meer zelfvertrouwen en een versterkt gevoel van eigenwaarde naar huis.”

Chinees restaurant

“Hoewel we ons nu dus voornamelijk richten op de groepsactiviteiten, halen we soms ook alles uit de kast om alleen een bepaalde droom van een familie uit te laten komen. Nog niet zo lang geleden kwamen we in contact met een jong gezin waarvan de moeder in een hospice lag. Ze had nog maar heel kort te leven en wilde heel graag nog één keer met haar man en kinderen uit eten in een Chinees restaurant.

Omdat het voor haar niet mogelijk was om te reizen, regelden we een fijne, afgesloten ruimte in het hospice, waarin we het Chinese restaurant als het ware naar het gezin toe brachten. Met veel liefde zorgden we voor een mooi gedekte tafel en de lekkerste Chinese gerechten. Daarna reden we de moeder met bed en al naar het geïmproviseerde restaurant. Het was een heerlijk moment voor het gezin. En voor ons was het allemaal eigenlijk heel simpel om te regelen. Dat is meestal zo met de dromen die wij realiseren. Het gaat niet om materialistische wensen, maar om belevenissen met een grote emotionele waarde. Als gevolg van de traumatische gebeurtenis zit zo'n gezin vol in het verdriet. Daardoor zien ze zelf niet meer hoe ze bepaalde dingen moeten aanpakken, terwijl het voor ons een kleine moeite is. Achteraf hoorden we hoeveel steun het gezin hierdoor had ervaren. De moeder is enkele dagen na het diner overleden. De dochter

‘Ze gaan vaak met meer zelfvertrouwen en een versterkt gevoel van eigenwaarde naar huis’

van het gezin heeft later ook nog meegedaan aan het JongerenBoostcamp en dat heeft haar goed gedaan. We konden haar verdriet natuurlijk niet wegnemen, maar het was heel fijn om haar zo nog wat langer te kunnen steunen.”

Zware tijden

“Iedereen tussen de zes en vijftientig jaar met een traumatische ervaring kan bij ons worden aangemeld voor een bepaalde activiteit. Dat kan het gezin zelf doen, maar het mag ook door iemand anders gedaan worden. Vervolgens gaan we met de aanmelding aan de slag. We bekijken welke activiteit het best bij het kind past en proberen ook de rest van het gezin hierin mee te

nemen. Jaarlijks kunnen er zo'n vierhonderd kinderen en jongvolwassenen deelnemen aan onze activiteiten.

Het liefst zouden we alle activiteiten veel vaker laten plaatsvinden, maar helaas hebben we daar niet genoeg financiële middelen voor. Als stichting zijn we afhankelijk van donaties en vrijwilligers, dus zijn we iedereen die een steentje bijdraagt altijd erg dankbaar. Elke euro is er een voor ons.

Jammer genoeg merken we dat de donaties fors zijn teruggelopen sinds het begin van de coronacrisis. Net als alle andere organisaties moesten ook wij ons werk een tijdje stilleggen en daardoor zijn we lang minder goed zichtbaar geweest. Zo zonde, want voor ons is het heel belangrijk om *in the picture* te blijven. Het is super dat er inmiddels weer veel kan, maar we hebben het als stichting momenteel wel zwaar. Onze financiële middelen zijn een stuk beperkter dan vóór de coronacrisis. Toch blijf ik altijd positief. Ik zeg altijd: waar een wil is, is een weg. Dus als het aan mij ligt, zal stichting KinderDroomWens nog heel veel kinderen met traumatische ervaringen ondersteunen. Het is heel belangrijk werk, waarvoor ik me heel graag voor de volle honderd procent wil blijven inzetten! ■

‘Het voelde als een warm bad’

Ellen verloor haar twaalfjarige dochtertje Julie. Ze is dankbaar voor alle steun die haar gezin heeft ervaren tijdens een familieweekend van stichting KinderDroomWens.

Ellen: “Onze dochter Julie had hersenstamkanker. Na vier maanden overleed ze, op twaalfjarige leeftijd. Verslagen bleven we achter. Het enige wat ons op de been hield, was haar broertje Youri, toen negen jaar oud. Voor hem wilden en moesten we verder, maar hoe? We hadden geen idee.

Uiteindelijk kwamen we uit bij stichting KinderDroomWens. Tijdens onze deelname aan de FamilieVierdaagse zagen we niet alleen Youri helemaal opleven door het fijne contact met lotgenootjes, ook voor onszelf voelde het als een warm bad. Door de gezamenlijke activiteiten met andere gezinnen, ieder met hun eigen verhaal, voelde ik veel verbondenheid. Toen het weekend voorbij was, wilde eigenlijk niemand naar huis. Het was zo'n fijne tijd, waarin we veel met elkaar hebben gepraat en gehuild, maar ook gelachen. Dankzij stichting KinderDroomWens hebben we echt een heel bijzonder weekend gehad en daar ben ik ze erg dankbaar voor!”